

Kouzelná kniha

Byl krásný letní den, když jsem si řekla, že zajdu do knihovny pro nějakou zajímavou knížku. „Můžu si zajít třeba pro Ostrov pirátů“, řekla jsem si polohlasem a vydala se na cestu. Když jsem přišla na místo, pozdravila jsem paní knihovnici a šla hledat knihu, kterou jsem si vybrala.

„Co hledáš?“ zeptala se mě klidně paní knihovnice.

„Ostrov pirátů.“

„Aha, to ani neznám.“

Začala jsem jí vyprávět všechno, co jsem viděla ve filmu a paní knihovnice jenom chápavě přikyvovala.

„Tak takovou knihu tady určitě nemáme,“ řekla zklamaně. Ale najednou se jí tváře vyjasnily.

„Víš, máme tady jednu, možná ještě zajímavější knihu. Je to kouzelná kniha,“ řekla a přišla ke mně.

Podala mi velice těžkou knížku. Byla celá od prachu, ale nádherná. Zlatě orámované rohy, celá vázaná v kůži, přední stranu zdobil světle hnědý had vyrytý do kůže. „Tu si vezmi a když budeš chtít, můžeš si ji i nechat, všichni se jí bojí.“

Poděkovala jsem a šla jsem domů, sedla jsem si ke stolu a začala číst.

Najednou kolem mě něco prolétlo. Lekla jsem se... ale byl to jenom můj pes Max, který nechtěl být sám. Koukla jsem se na něj a znovu jsem se začetla do knihy. Max se přitulil ke mně a usnul. Najednou s sebou Max trhl, probudil se, obrátil ke mně čumák a řekl: „Co to čteš?“

Strašně jsem se vylekala a vyskočila jsem ze židle.

„Ty umíš mluvit?“ ptala jsem se opatrně.

„No, jak slyšíš, tak jo,“ odfrkl Max.

„A jak je to možné? Proč jsem tě nikdy dřív neslyšela?“

„No, to máš tak. Kdo čte tuto knihu a neřekne před tím kouzelné zaklínadlo, tak způsobí, že všechno, čeho se dotkne, začne mluvit,“ vypravuje s klidem Max.

To já jsem tak klidná nebyla. „Všechno, fakt?“ polekaně jsem vyjekla a málem jsem uklouzla na slupce od banánu, co spadla na zem. „Říkali prý všechno, ale naštěstí to uslyšíš jen ty“, vysvětluje ochotně Max.

„A můžu to nějak napravit? Fakt na mě nemusí mluvit všechno kolem!“

„Můžeš, ale jenom když přečteš správně celou knihu pozpátku!“ Zatočila se mi hlava, když jsem se podívala na tu tlustou knihu. Teď se mi tak moc nelíbila.

„Můžeš začít,“ řekl Max a úplně v klidu se posadil na mou postel.

„A víš co? Ne, nebudu ji číst“, řekla jsem a knihu zavřela. „Nebudu, jsem ráda, že mluvíš a můžu si s tebou popovídat.“ „Máš pravdu, asi jsi jediná, kdo má mluvicího psa,“ pousmál se Max.

Odložila jsem knihu a odešla ven. Hrála jsem si s Maxem až do večera. Když jsem se vrátila domů, očima jsem hledala knihu na stole. Ale ta už tam nebyla.

„Zmizela“, řekl Max. „Tak to jsem docela ráda, aspoň na mě nezačnou mluvit i další věci v pokoji,“ rozesmála jsem se mrkla jsem na Maxe.

„Hmmm“, zaznělo od Maxe a poslední slova, která mi ještě stačil říct, byla: „Víš, i kouzelné knihy mají přece svoje kouzelná tajemství!“